

בש"פ 4599/18 - מדינת ישראל נגד עקל ותד

בבית המשפט העליון

בש"פ 4599/18

לפני:

כבוד השופט י' עמית

המבקשת:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב:

עקל ותד

בקשה שניה להארכת מעצר, לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996 - ת"פ 66340-06-17 בבית המשפט
המחוזי חיפה

תאריך הישיבה:

ה' בתמוז התשע"ח (18.6.2019)

בשם המבקשת:

עו"ד עילית מידן

בשם המשיב:

עו"ד משה גלעד ועו"ד ולנטין זברוב

החלטה

1. בקשה שנייה להארכת מעצרו של המשיב החל מיום 26.6.2018, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: החוק), ב-90 ימים או עד למתן פסק דין בת"פ 66340-06-17 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

2. כתב האישום: ביום 29.6.2017 הוגש נגד המשיב ונגד בן דודו (להלן יחד: הנאשמים) כתב אישום. עובדות כתב האישום פורטו בהרחבה בהחלטתו של השופט ד' מינץ מיום 19.9.2017 (בש"פ 6717/17) ואיני רואה לחזור על הדברים. בתמצית יאמר כי לפי עובדות כתב האישום, ביום 16.5.2017 הנאשמים רצחו ביריות אקדח אדם שהיה מצוי בסכסוך כספי עם המשיב, ולאחר מכן הציתו את רכבו. בגין מעשים אלה הואשמו הנאשמים בעבירות רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) בצירוף סעיפים 301 ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); עבירות נשק (נשיאה והובלה) לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא, בצירוף סעיף 29 לחוק; והצתה לפי סעיף 448(א) רישא, בצירוף

סעיף 29 לחוק.

3. הליכי המעצר: עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה לעצור את הנאשמים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. ביום 20.7.2017 התקיים דיון בבקשה, וביום 13.8.2017 נעתר בית המשפט המחוזי לבקשה והורה על מעצרו של המשיב, תוך קביעה כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו. בעניינו של הנאשם 2 נקבע כי לא הוצגו די ראיות שבכוחן לסבכו כמבצע בצוותא, ובהחלטה מאוחרת נקבע כי יעצר באיזוק אלקטרוני.

הנאשמים עררו לבית משפט זה על ההחלטות בעניינם (בש"פ 6717/17 הנ"ל), וביום 19.9.2017 נדחה עררו של המשיב בהחלטת השופט ד' מינץ, תוך שצוין כי "קיימות די והותר ראיות לכאורה הטומנות בחובן פוטנציאל סביר להרשעתו בעבירות המיוחסות לו. כל שכן כאשר מביאים בחשבון את עצם הצטברותן" (שם, בפסקה 25). כאשר לנאשם 2, הוחלט כי התשתית הראייתית הנוגעת אליו אינה מצדיקה מעצר, וכי יש לבטל את המעצר בפיקוח אלקטרוני.

משלא הסתיים משפטו של המשיב בתום תשעה חודשי המעצר הראשונים, הוגשה לבית משפט זה בקשה להארכת מעצרו של המשיב, שהתקבלה בהחלטת השופט נ' הנדל מיום 22.3.2018 (בש"פ 2257/18).

4. ההליך העיקרי: בדיון ביום 20.7.2017 הוקרא לנאשמים כתב האישום בעניינם, והנאשמים כפרו בעובדותיו. לבקשת באי כוחם של הנאשמים, נדחה הדיון פעמיים לצורך הסדרת הייצוג וקבלת מלוא חומרי החקירה. בדיון מיום 18.10.2017 הגישו הנאשמים מענה בכתב לכתב האישום, ונקבע דיון מקדמי ל-5.11.2017 וכן שלושה מועדי הוכחות לחודשים ינואר-פברואר 2018. בדיון מיום 5.11.2017 עלה הצורך בתיקון כתב האישום, לשם הוספת עדי תביעה, והבקשה לתיקון התקבלה בהחלטת בית המשפט מיום 20.12.2018.

בית המשפט קבע מספר דיוני הוכחות לחודשים פברואר-מרץ 2018, שחלקם בוטלו לבקשות הצדדים ועקב אילוצי יומן בית המשפט. עד למועד זה, התקיימו חמישה דיוני הוכחות בחודשים ינואר-מרץ 2018, בהם נשמעו 15 עדי תביעה, וכן ביום 9.4.2018 התקיים ביקור בזירת הרצח, לבקשת באי כוח המשיב.

לעת הזו קבועים 5 מועדי הוכחות נוספים לחודשים יולי-אוקטובר 2018, דהיינו, אף לאחר תום הארכה המתבקשת.

5. בדיון שנערך בפניי ביום 18.6.2018, התנגד בא כוחו של המשיב להארכת המעצר המבוקשת, ונטען כי הכף נוטה לעבר בחינת שחרורו לחלופת מעצר. הסנגור המלומד מיקד טענותיו בכך שמדובר בתיק מורכב שההליכים במסגרתו עתידים להימשך זמן רב (כתב האישום כולל 99 עדים מטעם התביעה ונטען כי בנוסף יש בדעת המשיב לזמן עדי הגנה רבים), וכי במהלך הארכת המעצר המבוקשת לא עתיד להתקדם ההליך באופן משמעותי.

6. כידוע, במסגרת הדיון בסעיף 62 לחוק, על בית המשפט לאזן בין זכותו של הנאשם לחירות בשלב בו עומדת לו חזקת החפות, לבין מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם אם ישוחרר. בהקשר זה, יש לתת את הדעת גם על קצב התנהלות ההליך, שכן "ככל שמתארך ההליך המשפטי בעניינו של נאשם אשר שוהה במעצר, גובר משקלו של אינטרס

חירותו של הנאשם ביחס לאינטרס שלום הציבור וביטחונו, וגובר משקלה של חזקת החפות שממנה נהנה הנאשם עובר להרשעתו" (בש"פ 552/13 מדינת ישראל נ' דלו, פסקה 5 (31.1.2013)).

7. אכן, דומה כי לפנינו הליך ארוך וממושך, אשר עודנו מצויים אך בראשיתו, ומבחינה זו אין להקל ראש בטענות הסנגור. רק שניים מתוך 5 מועדי ההוכחות הקבועים לעת הזו צפויים להתקיים במסגרת ההארכה המבוקשת, וברי כי המשפט בעניינו של המשיב לא יסתיים במהלכה, וכי למעשה סביר שמספר בקשות דומות להארכת המעצר תוגשנה בעתיד.

עם זאת, וכפי שנאמר פעמים רבות בפסיקה, עבירת הרצח היא "מלכת העבירות" ומקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית ואינהרנטית. בעבירת רצח, יתקשה בית המשפט להסתפק באמצעי שהוא פוגעני פחות מאשר מעצר מאחורי סורג ובריאח לאיון המסוכנות (בש"פ 3367/18 מדינת ישראל נ' מג'ד עסאלה (18.5.2014)), ושחרור נאשם בביצוע רצח בכוונה תחילה ממעצר מאחורי סורג ובריאח יעשה אך במקרים חריגים ויוצאי דופן (ראו, לדוגמה, בש"פ 1826/16 מדינת ישראל נ' פלוני (16.3.2016); בש"פ 8524/17 מדינת ישראל נ' פוגל (3.1.2018)). עוד נאמר פעמים רבות בפסיקה כי התמשכות ההליכים וקצב ניהול ההליך כשלעצמם, אינם יכולים לאיין את משקל האינטרסים הציבוריים (בש"פ 1087/18 מדינת ישראל נ' פוגל (18.3.2001); בש"פ 2061/18 מדינת ישראל נ' אברג'יל (29.3.2018)).

לא למותר לציין כי למשיב עבר פלילי הכולל הרשעות קודמות בעבירות של סחיטה באיומים, עבירות נשק וסחר בסמים, בגין ריצה עונשי מאסר בפועל.

8. אשר על כן, איני סבור כי לעת הזו השתנתה נקודת האיזון בעניין מעצרו של המשיב, מאז ניתנה הארכת המעצר הראשונה על פי החלטתו הנ"ל של השופט הנדל (וראו סעיף 2 להחלטתו).

הבקשה מתקבלת אפוא, ומעצרו של המשיב יוארך בתשעים ימים החל מיום 26.6.2018 או עד למתן פסק דין בת"פ 66340-0617 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ז' בתמוז התשע"ח (20.6.2018).

ש ו פ ט